

„Móói is het,” zei ze, „..... mooi!”

Renato, terwijl Flavia de schilderij bekeek, had aandachtig haar gelaatsuitdrukking waargenomen. Hij herkende een moment van hun laatste samenzijn in September, toen Gian Carlo voor de eerste maal, als deed hij een wondervolle ontdekking, háár portret had beschouwd. Het was, of een cirkel werd volgetrokken en meteen een nieuwe vertrouwelijkheid geboren.

„k Ben blij, dat je er tevreden over bent,” zei hij. En even erna:

„Weet je hoe het heet?”

Vragend zag Flavia hem aan.

„De opmarsch naar Rome, zou je kunnen zeggen....”

„Maar....?” giste Flavia.

„Ik noem het „De tocht naar de Eeuwige Stad....” Ik weet zelf niet, waarom zoo hoogdravend.... Maar je begrijpt het wel.... De zelfvergeten drang van die jonge geesten naar wat boven hen is....”

